Arbeiders, Werklozen

PAS OP

voor Romme

UITGAVE: Nederlands Syndicalistisch Vakverbond
(O. Vonk, J. de Moorstraat 17I, Amsterdam W., Giro 119574)

Er dreigt gevaar.

Niet alleen voor de werkloze maar ook voor de werkende arbeiders.

In geen land van Europa is de werkloosheid zó groot als in Nederland. De regering ziet geen kans in de toestand verbetering te brengen. Zij zal het nog eens een tiental jaren aanzien......
De positie der werklozen is voortdurend slechter geworden. Thans echter dreigt hun van de kant der regering het a l l e r g r o o t s t e gevaar. Het gevaar van de „sociale" maatregelen, die de regering voornemens is in verband met de werkloosheid te treffen, en die zijn neergelegd in het desbetreffende wetsontwerp-Romme. De regering zal zich meester maken van de werkloosheidsverzekering. De werkloosheidsverzekering is voortgekomen uit de arbeidersbeweging zelf. De eerste werkloosheidskassen zijn door vakorganisaties gesticht. Maar de arbeiders kunnen hun eigen verzekering tegen werkloosheid niet betalen. Daarvoor verdienen zij te weinig. Bij de overheid klopten zij aan om subsidie. Deze werd verleend. Met het gevolg, dat de arbeiders steeds minder en de staat steeds meer over de kassen te vertellen kreeg.
In de jaren 1917—1937 heeft de regering in totaal 147 millioen gulden subsidie aan de kassen verstrekt. Thans echter heeft zij het geld nodig om het militarisme uit te breiden. Zij wil voortaan aan de kassen geen cent subsidie meer geven. Maar tegelijkertijd wil zij de thans nog bestaande verzekering, die dank zij de door haar reeds vroeger ingevoerde verslechteringen toch al bitter weinig meer te beduiden heeft, eenvoudig te niet doen om er een **dwang**verzekering voor in de plaats te stellen, die aan de arbeiders wel grote lasten oplegt,

maar die practisch voor hen niet de geringste betekenis heeft. De regering zal iedere werknemer en iedere werkgever, of hij wil of niet, gaan dwingen om aan de verzekering deel te nemen, d.w.z. om premie te betalen, ook degenen die nimmer van de werklozenkas zullen profiteren.
Niet degenen die er de kosten van betalen, niet degenen die er belang bij hebben, zullen de nieuwe werkloosheidsverzekering organiseren. Neen, de staat, die er geen cent voor uitgeeft, zal alles voor hen uitmaken! En hoe! Volgens het wetsontwerp-Romme zal voortaan een werkloze om voor uitkering in aanmerking te komen, in de voorafgegane twaalf maanden gedurende zes maanden gewerkt moeten hebben. Dit betekent dat alleen door deze bepaling 70 pct. van de tegenwoordige werklozen of ongeveer 300.000 van de 400.000, helemaal geen uitkering meer zullen krijgen. Met de voorgestelde premie zal op zijn best op 40 arbeiders één werkloze gesteund kunnen worden. Wat er van het initiatief op dit terrein nog is overgebleven, wordt eenvoudig de nek omgedraaid en de staat legt een werklozenverzekering op, waaraan ieder moet meebetalen, maar waarvan juist degenen, die het het meest nodig hebben, nooit een cent zullen krijgen.
Van de bestaande verzekering, hoe gebrekkig zij ook is, kan men zeggen, dat zij een werkloosheidsverzekering is in het belang van de werklozen. Het werd dan ook aan de werknemers zelf overgelaten om zich er al of niet bij aan te sluiten: zij was vrijwillig. Romme wil deze verzekering onmogelijk maken. Hij schaft ze af, hij verbiedt ze. Hij stelt er iets anders voor in de plaats. Maar wat! Romme wil geen verzekering in het belang van de werklozen, maar...... van het kapitalistische bedrijf. In de memorie van toelichting op zijn wetsontwerp verklaart hij rondweg, dat hij alleen een wettelijke regeling wenst „tegen de geldelijke gevolgen van

die werkloosheid die voor een goede gang van zaken in het bedrijfsleven nodig is". Romme erkent openlijk, dat de kapitalisten er belang bij hebben, dat er werkloze arbeiders zijn, dat er een „normale werkloosheid" is. De wettelijke verzekering zal alleen betrekking hebben op deze „normale werkloosheid". Vandaar dat ongeveer 300.000 werklozen in Nederland bij voorbaat zullen worden uitgesloten van de wettelijke verzekering en daarmede van iedere verzekering, zoals zij aanstonds, naar de bedoeling van Romme, ook voor goed zullen worden uitgesloten uit het bedrijf! De sociale minister Romme, gesteund door de roomse vakbeweging, handelende naar de sociale encyclieken van twee pausen, maakt geen verzekering in het belang van de door de afschuwelijke plaag der werkloosheid getroffen arbeiders en hun gezinnen, neen, voor een goede gang van zaken in de kapitalistische bedrijven is het nodig dat er werkloosheid is, en in het belang van die bedrijven organiseert Romme een wettelijke werkloosheidsverzekering. Niet het algemeen belang, niet het volksbelang is het oogmerk van deze „democratische" minister, maar het belang van de kapitalistische ondernemers.

Daar mijn verzekering — zo redeneert Romme — een verzekering is in het belang van het bedrijf, moet ook het bedrijf de premie en de volle premie betalen. De staat betaalt niets, die vertelt alleen hoe het móét. De werkgever betaalt de premie aan de kas; hij is wettelijk verplicht de helft daarvan op de werknemers te verhalen; soms kan het zelfs méér zijn dan de helft. Door dit wettelijk voorschrift wordt voorkomen, dat de arbeiders door staking de patroons zouden kunnen dwingen de hele premie zelf te betalen.

In de practijk zal de arbeider niet de halve, maar de volle premie betalen. In de vorm van loonsverlaging of door het tegenhouden van loonsverhoging, door verscherping van de rationalisatie of

anders door prijsverhoging van het product, zullen de ondernemers de volle premie voor deze armzalige verzekering op de arbeiders en de verbruikers verhalen. Zij zullen er wel voor zorgen aan hun winst te komen en anders zetten zij het bedrijf stop.
In de toekomst zijn niet, zoals thans, de arbeiders lid van een kas, maar de patroons. De patroons immers betalen rechtstreeks aan de kas. Van welke kas de werkloze arbeider uitkering krijgt hangt af van de vraag, bij welke kas zijn patroon is aangesloten.
Drie soorten kassen zullen er zijn: kassen van bedrijfsraden, kassen van bedrijfsverenigingen en een staatswerklozenkas. Vakorganisaties aangesloten bij bedrijfsraad of bedrijfsvereniging kunnen een zekere invloed doen gelden op de kas. De positie der leden wordt daardoor niet beïnvloed: het is immers maar de vraag, bij welke kas de patroon is aangesloten.
Met dit alles is het voornaamste omtrent de voor het nederlandse volk zo gevaarlijke oogmerken van minister-Romme en de regering-Colijn nog niet gezegd. Het grootste gevaar voor de nederlandse arbeidersklasse schuilt in de voorgenomen invoering van het zogenaamde „arbeidsboekje”. Het bedrijf, aldus Romme, heeft een zeker aantal werklozen nodig om steeds over een reserve te kunnen beschikken als er eens wat meer werk is. Maar, voegt hij eraan toe, het is ook in het belang van het bedrijf, dat het aantal werklozen niet te groot is. Letterlijk staat in de memorie van toelichting: „Het bedrijfsbelang brengt mee, dat het aantal bedrijfsgenoten binnen redelijke grenzen blijft.” Om dat te bereiken wil Romme de bedrijven gaan sluiten. Tot elke bedrijfstak (typografie, metaalbedrijf, kledingindustrie enz.) worden niet meer arbeiders toegelaten dan er in de drukste tijden nodig zijn. Deze arbeiders krijgen een „arbeidsboek-

je". Zonder „arbeidsboekje", d.w.z. zonder toestemming van de regering, zal niemand meer in een bedrijf mogen werken. Er zal dus een groot leger komen van blijvende, van permanente werklozen. Zij zijn de ergste slachtoffers van de werkloosheid. Maar zij vallen buiten de werkloosheidsverzekering van Romme. Zij vormen de honderdduizenden werklozen, die nooit een werkloosheidsuitkering zullen ontvangen. Want...... **niet** in het belang van de werklozen, maar in het belang van de kapitalistische onderneming en van de kapitalistische winst ontwierp Romme zijn fraaie verzekering, die verplicht zal zijn voor honderdduizenden, die er nooit van zullen profiteren, maar waarvan juist degenen, die er de grootste behoefte aan zouden hebben, worden uitgesloten!

Wat zal er met deze permanente werklozen, wat zal er met deze mensen, die men gaat verbieden te arbeiden door hun geen boekje te geven, aanstonds gebeuren? Ook aan hen heeft de sociale minister Romme gedacht. Hij heeft een staatscommissie ingesteld om te onderzoeken op welke wijze deze mensen in het leven gehouden kunnen worden.

Natuurlijk zullen deze slachtoffers van het kapitalisme worden uitgeleverd aan armbesturen en maatschappelijk hulpbetoon. Maar daarbij zal het niet blijven. Bij een patroon mogen zij niet werken, omdat de staat hun het arbeidsboekje onthoudt. Zal nu de staat hen levenslang onderhouden zonder contra-prestatie? Zullen zij de armzalige parasieten worden op de met weelderige parasieten reeds overbelaste staat?

Men behoeft geen profeet te zijn om te weten, dat niet zij zullen parasiteren op de staat, maar dat de staat zal parasiteren op hen, hen tot dwangarbeiders zal maken ten dienste van militaire of burgerlijke openbare werken. Het is zonder meer duidelijk dat de consequentie van het arbeidsverbod

voor enige honderdduizenden Nederlanders geen andere kan zijn dan arbeidsdwang, arbeidsdienstplicht, staatsslavernij. Inderdaad staat Nederland op het punt de slavernij te herstellen voor — o, hoogheilige democratie! — voor een deel, voor een bepaalde **klasse** van het volk.

Op deze moderne slaven zal de staat der Nederlanden parasiteren, zoals hij thans reeds parasiteert op de arbeiders in de werkverschaffing. Worden in „werkverschaffing", d.w.z. ver beneden het loon, geen autowegen aangelegd ten dienste van de bourgeoisie? Worden er geen zwembaden en openluchttheaters gemaakt tegen werkverschaffingslonen? Ja, het is al zover gekomen, dat in de Wieringermeer de waterleiding in werkverschaffing wordt aangelegd! Vroeger was dat normaal werk. Toen gebeurde het niet door werklozen. Door zulke werken aan de normale markt te onttrekken, werkt de overheid ertoe mede de werkloosheid te vergroten, teneinde volkomen normale werken op een koopje te doen uitvoeren ten koste van dat deel der bevolking, dat er het slechtst aan toe is: de werklozen, die tegen een schandelijk laag loon en veelal onder politietoezicht hun werk moeten verrichten.

In de toekomst zal dit alles door de permanente, buiten de verzekering vallende werklozen moeten gebeuren, en het zal niet lang duren, of ieder zal menen, dat het zo behoort; het jongere geslacht zal weldra geloven, dat het altijd zo is geweest.

De instelling van deze nieuwe klasse van slaven zonder arbeidsboekje, die overgeleverd zullen zijn aan de willekeur van de staat en van zijn slavendrijvers, vormt een van de grootste gevaren, die de gehele nederlandse arbeidersklasse op dit ogenblik bedreigen. Ook ú, thans nog werkende arbeider! Honderdduizenden zijn thans zonder werk, die zich dit voorheen niet hadden kunnen voorstellen. Ook u zal men in de toekomst het arbeidsboekje

en daarmede de vrijheid om te werken kunnen onthouden. Als het u niet treft, zal het uw kinderen treffen.
Er is nóg een gevaar. De permanente werklozen, uitgestoten uit het productieproces, in de steek gelaten door de grote vakorganisaties, die hun steeds hebben voorgehouden, dat men in de werkverschaffing niet mag staken, begerig ook nog eens het begeerde arbeidsboekje te verwerven, zullen een onuitputtelijke onderkruipersreserve gaan vormen. Zij zijn immers een nieuwe klasse van paria's met andere belangen dan de arbeiders mét een boekje. Er is slechts één weg om het dreigende gevaar af te wenden, n.l. dat werklozen en werkenden gaan begrijpen, dat zij in wezen één klasse vormen, de arbeidersklasse, en dat zij als zodanig één belang hebben, n.l. gezamenlijk te strijden tegen staat en patronaat. Want de belangen van werklozen en werkenden stáán niet tegenover elkander, maar lopen evenwijdig. Alleen door voor de belangen der werklozen te strijden, kunnen de werkenden ook eigen bestaan verdedigen. De reactie wil hen scheiden. De arbeiders moeten dat niet dulden. Schouder aan schouder moeten zij gaan staan in gemeenschappelijk verzet tegen de voornemens van Romme.
Op de hulp en de steun van de moderne en de kerkelijke vakorganisaties moeten zij daarbij niet rekenen. Precies als de kapitalisten vinden ook deze vakorganisaties de werklozen een noodzakelijk kwaad, een last. Heeft niet enkele maanden geleden de moderne metaalarbeidersorganisatie aan 250 leden, die lange tijd werkloos zijn, verzocht nu maar heen te gaan? Zullen de grote vakorganisaties niet de belangen der arbeiders mét boekje gaan verdedigen en op de anderen met minachting neerzien? Hebben zij niet steeds de arbeiders in de werkverschaffing in de rug aangevallen, indien deze arbeiders spontaan tot solidair verzet

overgingen tegen de willekeur, waaraan zij of enkelen hunner bloot stonden? En heet een dergelijke uiting van arbeiderssolidariteit tegenwoordig bij de vakbeweging niet „een wilde staking", precies als in de bourgeoispers of in de mond van de autoriteiten en de patroons?
Toch staat het vast, dat de veranderingen en verbeteringen in de positie van de arbeidersklasse, vergeleken bij een vijftig jaar geleden, uitsluitend te danken zijn geweest aan dezelfde onderlinge solidariteit en dezelfde spontane strijd als tegenwoordig herhaaldelijk, tegen de wil der organisaties, in de werkverschaffingen tot uiting komen. En dat de positie van de arbeiders in Nederland thans voortdurend slechter is geworden, komt doordat er in géén land van Europa zó weinig strijd wordt gevoerd als in Nederland, waarbij wij natuurlijk de fascistische landen en Rusland, waar iedere strijd van overheidswege onmogelijk wordt gemaakt, buiten beschouwing laten.
Het Nederlands Syndicalistisch Vakverbond wil de nederlandse arbeiders uitdrukkelijk waarschuwen voor de gevaren, die hun bedreigen. En het wekt hen op, tegen die gevaren te strijden door middel van de directe actie. De in het NSV. georganiseerde arbeiders staan op het standpunt, dat de positie van de arbeidersklasse uitsluitend afhankelijk is van de mate, waarin de arbeiders zelf bereid zijn die positie door strijd te verdedigen. Het NSV. stond daarom achter ieder stuk strijd van de arbeiders, óók in de werkverschaffing. In het NSV. kan geen strijdende arbeider van steun uit de weerstandskas worden uitgesloten. Zodra hij met zijn mede-arbeiders overgaat tot de strijd, bij een patroon of in de werkverschaffing, heeft hij automatisch recht op ondersteuning, die geen bestuur hem zou willen of ook maar zou kunnen onthouden. Het NSV. organiseerde daarnaast voor iedere „wilde" staking een steuninzameling. Het NSV. meent

dan ook het recht te hebben de arbeiders op te wekken tot de strijd, nu de plannen van Romme dit noodzakelijk maken.
Niet de arbeiders maken uit, of een bedrijf zal worden ingekrompen en hoeveel arbeiders werkloos zullen worden gemaakt. Zij hebben daarover niets te zeggen, omdat zij over de bedrijven niets hebben te vertellen. Niet zij organiseren de productie. Het is niet hun schuld, indien zij werkloos worden. Daarom moeten de arbeiders de plannen van Romme bestrijden onder de leuze:

Productief werk of vol loon!

Men zal ons zeggen, dat de staat aan die eis niet kan voldoen en men zal ons pogen wijs te maken, dat het probleem van de werkloosheid voor de regering een buitengewoon moeilijk probleem is. Wij laten ons daardoor niet van de wijs brengen. Wij blijven uitgaan van enkele eenvoudige waarheden. Als er inderdaad géén werk meer is voor honderdduizenden, welnu dan moet er genoeg zijn voor allen. Want als er gebrek is, dan is er ook werk, dan moeten wij allen aan de arbeid om voort te brengen zoveel wij kunnen, teneinde in de behoeften te voorzien! Er **zijn** in Nederland geen honderdduizenden nijvere arbeiders over, heer Romme, voor wie arbeidsdienst moet worden ingevoerd. Ook hún handen zijn nodig om in de behoeften van het volk te voorzien. Werkt, textielarbeiders, opdat onze linnenkasten worden voorzien! Werkt bouwvakarbeiders, opdat de laatste krotten kunnen verdwijnen! Werkt boeren en tuinders, opdat wij ons kunnen voeden!
Halt! — zeggen de kapitalisten: alleen als wij er beter van worden en anders berg je je ondervoede lijf maar in je krot en in je lompen!
Halt! — zegt Romme: niet zonder mijn arbeidsboekje!
Er moeten rijken en armen zijn, zo meent deze

aanhanger van het christelijk bijgeloof. Er moeten mensen zijn, rijk genoeg om de arbeid van anderen te kopen, en mensen zó arm dat zij hun arbeidskracht wel verkopen **moeten**, daar zij de middelen niet hebben om zelfstandig te werken.

De kapitalist koopt arbeiders, voorzover hij er op verdienen kan. Vermindert de afzet, dan zet hij een aantal op straat: honderden, duizenden, tienduizenden, al naar het „bedrijfsbelang", d.w.z. het belang van de kapitalistische aandeelhouders het eist. Straks is er weer meer werk. De kapitalist heeft méér arbeiders nodig; dus moeten zij er zijn, ter beschikking van de kapitalist. Dat zijn de normale werklozen. Voor hen maakt Romme zijn wetsontwerp, voor de „normale" werkloosheid, die „voor de goede gang van zaken in het bedrijf nodig is"! Maar behalve de arbeiders, waarop de kapitalisten **nú** verdienen (werkenden), en de arbeiders waarop zij **straks** hopen te verdienen („normale" werklozen) zijn er in Nederland honderdduizenden arbeiders, waarop zij **nooit** meer denken te kunnen verdienen. Dat zijn de „permanente werklozen".

Om in **aller** behoeften te voorzien zijn wel degelijk ook déze mensen nodig. Maar het kapitalisme heeft ze niet nodig! Dus legt Romme het proletariaat op het kapitalistisch Procustusbed en kapt het deel af, dat de kapitalisten niet gebruiken kunnen om winst te maken.

Want om de winst draait alles. De kapitalistische ondernemer moet gelegenheid hebben, winst te maken op zijn arbeiders. Hij kan die winst gebruiken om zich auto's en een landgoed aan te schaffen, dure bontmantels voor zijn vrouw te kopen of juwelen voor zijn lief. Maar hij moet de arbeiders op straat kunnen gooien, zodra hij niet meer aan hen verdienen kan. En voldoende moeten ter beschikking staan, zodra hij er weer nodig heeft. Voorts moet hij de vrijheid behouden door de aan-

schaffing van machines en een geraffineerde, zenuwslopende rationalisatie in zijn privaat-kapitalistisch belang het aantal werkzame arbeiders zoveel mogelijk te beperken en duizenden te ontslaan, die nooit meer in het productieproces worden opgenomen. Voor hen moet de staat zorgen. Romme, minister van kapitalistische en dus antisociale zaken, weet raad: hij maakt er een nieuwe klasse van bedelaars, van staatsslaven van. En de grote vakorganisaties stoten hen uit.

Zo leidt, in dit tijdsgewricht, de handhaving van het kapitalisme automatisch tot maatregelen als arbeidsdienstplicht, die wij in het fascisme terecht verafschuwen.

Zo leidt de politiek van de regering Romme-Colijn om het kapitalisme, ondanks alle ellende en wanorde, waartoe het aanleiding geeft, te handhaven, tot een zich voortdurend uitbreidende staatsbemoeiing, tot een steeds groter staatsalmacht, tot het ingrijpen van de staat op elk gebied in het belang van de bezitters, maar in strijd met het algemeen, met het volks-, met het arbeidersbelang.

Zo leidt de politiek tot bescherming van het moderne kapitalisme ten slotte tot de totalitaire, tot de fascistische staat.

Arbeiders van Nederland!

Beseft de gevaren, waaraan gij bloot staat. Nog is het wetsontwerp-Romme geen wet. Het ontwerp zal nooit wet worden, als de arbeiders van Nederland het niet willen.

Het is nog niet te laat!

Indien de arbeiders weigeren de dwangverzekering van Romme te aanvaarden, kan zij niet worden ingevoerd. Indien de arbeiders korting op hun loon voor de premie ener verzekering, waarover zij zelven niets te vertellen hebben, beantwoorden met het neerleggen van de arbeid, dan kunnen de gevaarlijke plannen van Romme geen werkelijkheid worden.

Beseft dat de arbeiders, die op het bedrijfsleven en de omvang der productie niet de geringste invloed hebben, dientengevolge ook in geen enkel opzicht verantwoordelijk zijn voor het maatschappelijke verschijnsel der werkloosheid, waarvan zij het slachtoffer zijn. Eist daarom met ons, syndicalisten,

Productief werk of vol loon

op kosten van patronaat en staat.
Bindt voor die eis onverbiddelijk de strijd aan, dezelfde strijd, die onze ouders hebben gestreden, de strijd, waaraan de arbeiders het uitsluitend te danken hebben, indien hun toestand in een enkel opzicht iets beter is dan een halve eeuw en een eeuw geleden.
Zonder strijd, zonder onverzoenlijke klassenstrijd tegen staat en patronaat, die onze natuurlijke, die onze erfvijanden zijn, zal de arbeidersklasse nooit iets bereiken.
Stelt die strijd, zoals ieder stuk strijd, in het teken van de uiteindelijke verovering van de bodem en de productiemiddelen door de klasse van werkers op de klasse van parasieten. Het einde van de uitbuiting is het begin van de welvaart.
Alleen de organisatie van de arbeid door de mensen die arbeiden, en in het belang van allen die arbeiden, zal de problemen kunnen oplossen, waartoe geen Colijn en geen Romme, waartoe geen staatsman en geen kapitalist, maar waartoe alleen het arbeidende volk zelf in de bedrijven in staat is!

Weg met de plannen van Romme!
Op voor solidariteit van werkenden en werklozen.
Op voor de directe actie tegen de uitbuiting, tegen het onrecht.
Op ten strijde voor Welvaart en Recht!

NSV.